

29 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ,

Εφεσείων,

v.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΕΩΣ ΠΑΓΚΥΠΡΙΑΚΗΣ
ΛΤΔ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Εφεσβλήτων.

(Πολιτικές Εφέσεις Αρ. 8344 & 8497)

-
- Θεμελιώδη δικαιώματα — Δικαίωμα ακρόασης από το Δικαστήριο —
Άρθρο 30 του Συντάγματος και άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης
Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων — Σε αίτηση πτώχευσης δεν επιτράπηκε
στον Καθ' ου η αίτηση να καταχωρίσει ένσταση, διότι ήταν εκπρόθε-
ση, αλλά επιτράπηκε στον δικηγόρο του να αγορεύσει και να ανα- 5
φερθεί στα θέματα που εγείρονταν στην ένσταση — Δεν υπήρχε παρά-
βαση του δικαιώματος ακρόασης.
- Κατάχρηση διαδικασίας Δικαστηρίου — Παράλληλα ένδικα μέσα απο-
σκοπούντα στο ίδιο αποτέλεσμα — Έφεση εναντίον διατάγματος πα-
ραλαβής και αίτηση για ακύρωση ή τροποποίησή του δυνάμει του άρ- 10
θρου 92 του περί Πτωχεύσεως Νόμου, Κεφ.5 — Δεν είναι παράλληλα
ένδικα μέσα, διότι δεν αποσκοπούν στο ίδιο αποτέλεσμα ούτε έχουν το
ίδιο αντικείμενο.
- Πτώχευση — Αίτηση για ακύρωση ή τροποποίηση διατάγματος παραλα-
βής, δυνάμει του άρθρου 92 του περί Πτωχεύσεως Νόμου, Κεφ.5 — 15
Ισχυρισμός ότι γραμματίο δυνάμει του οποίου είχε εκδοθεί δικαστική
απόφαση εναντίον του πτωχεύσαντος και η οποία οδήγησε στην κήρυ-
ξη του σε πτώχευση, ήταν άκυρο — Δεν προσβλήθηκε η δικαστική από-
φαση που εκδόθηκε δυνάμει του γραμματίου — Δεν ήταν δυνατό να 20
προχωρήσει η αίτηση για ακύρωση του διατάγματος παραλαβής ενόσω
παρέμενε απρόσβλητη η δικαστική απόφαση — Η αίτηση για ακύρωση
ή τροποποίηση διατάγματος παραλαβής δυνάμει του άρθρου 92 του
Κεφ.5 δεν είναι παράλληλο ένδικο μέσο με έφεση εναντίον του δια-
τάγματος παραλαβής.

5 Με την έφεση 8344 ο εφεσείων πρόσβαλε την εγκυρότητα εκδοθέντος διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του με μόνο λόγο το ότι είχε παραβιασθεί το θεμελιώδες δικαίωμα του να έχει πρόσβαση στο Δικαστήριο και να έχει ευκαιρία να παρουσιάσει την θέση του ενώπιον αυτού. Ο ισχυρισμός του αυτός βασίστηκε στο γεγονός ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν του είχε επιτρέψει να καταχωρήσει ένσταση στην αίτηση διότι είχε παρέλθει η σχετική προθεσμία. Όμως κατά την τελική αγόρευση επιτράπηκε στον δικηγόρο του εφεσείοντα να αναφερθεί στα σημεία που εγείρονταν με την ένσταση, και που κρίθηκαν ανεδάφικα τόσο από το πρωτόδικο Δικαστήριο όσο και από το Εφετείο. Με την έφεση 8497 ο εφεσείων πρόσβαλε την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να απορρίψει αίτηση του δυνάμει του άρθρου 92 του περί Πτωχεύσεως Νόμου Κεφ. 5 για ακύρωση ή τροποποίηση του εκδοθέντος διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του. Η αίτηση είχε βασισθεί στον ισχυρισμό ότι γραμμάτιο δυνάμει του οποίου είχε εκδοθεί δικαστική απόφαση εναντίον του εφεσείοντα, η οποία προκάλεσε την έκδοση του διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του, ήταν παράτυπο. Η δικαστική απόφαση όμως δεν είχε προσβληθεί από τον εφεσείοντα με οποιοδήποτε τρόπο. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι η υποβολή της αίτησης για ακύρωση ή τροποποίηση ενώπιόν του, ενώ εκκρεμούσε η έφεση που είχε καταχωρηθεί εναντίον της έκδοσης του διατάγματος παραλαβής, σνιστούσε ένα είδος κατάχρησης της διαδικασίας του Δικαστηρίου, διότι τα δύο ένδικα μέσα αποσκοπούσαν στην ακύρωση του διατάγματος παραλαβής, και έκρινε επιπλέον ότι, εάν ακύρωνε το διάταγμα δυνάμει του άρθρου 92 του Κεφ.5, θα ενεργούσε σαν να υποκαθιστούσε το Εφετείο, απόρριψε την αίτηση.

Αποφασίστηκε ότι:

- 30 (α) Εφόσον είχε δοθεί στον εφεσείοντα η ευκαιρία να υποβάλει την ένσταση του μέσα σε εύλογο χρόνο και είχε παραλείψει να το πράξει, και πέραν τούτου είχε επιτραπεί στον δικηγόρο του να θέσει ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά την τελική αγόρευσή του, τους λόγους στους οποίους στηριζόταν η ένσταση, ο ισχυρισμός ότι ο εφεσείων είχε στερηθεί των δικαιωμάτων του σύμφωνα με το άρθρο 30 του Συντάγματος και το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, δεν ευσταθούσε.
- 35 (β) Αν και η χρήση παράλληλων ένδικων μέσων για επίτευξη όμοιου σκοπού ελέγχεται για να αποτραπεί τυχόν κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου, στην προκειμένη περίπτωση δεν ετίθετο τέτοιο θέμα, διότι το αντικείμενο έφεσης κατά διατάγματος παραλαβής και αίτησης για τροποποίηση ή ακύρωση του εν λόγω διατάγματος δυνάμει του άρθρου 92 του περί Πτωχεύσεως Νόμου, Κεφ.5, είναι διαφορετικό, εφόσον η έφεση αποβλέπει στον έλεγ-

χο της ορθότητας της απόφασης για την έκδοση του διατάγματος παραλαβής, ενώ η αίτηση δυνάμει του άρθρου 92 του Κεφ.5 σκοπεύει στην αναθεώρηση του διατάγματος προς τον σκοπό ακύρωσης ή τροποποίησής του, ενόψει γεγονότων και περιστάσεων που εκτίθενται στην αίτηση και δικαιολογούν το μέτρο αυτό. Κατά συνέπεια, 5
το πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένα είχε θεωρήσει ότι υπήρχε κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου με την υποβολή της αίτησης δυνάμει του άρθρου 92, ενώ εκκρεμούσε η έφεση εναντίον του διατάγματος. Όμως, η αίτηση ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία, διότι δεν είχε προσβληθεί η δικαστική απόφαση που ήταν η αιτία της έκδοσης του διατάγματος παραλαβής. 10

Οι εφέσεις απορρίφθηκαν χωρίς έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Γρηγορίου ν. Τραπεζίης Κύπρου Ατδ. (1992) 1 Α.Α.Δ. 1222·

Psaras v. Republic (1987) 2 C.L.R. 132·

15

Έλληνας ν. Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 149·

Ευσταθίου ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 294·

Rousos v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1437·

Rousos v. Republic (1985) 3 C.L.R. 119·

Μαγκάκης (1990) 1 Α.Α.Δ. 1068·

20

Χριστοδούλου (1991) 1 Α.Α.Δ. 35·

Μαχλουζαρίδης ν. Ιωαννίδη και Άλλων (1990) 1 Α.Α.Δ. 965·

Αρχιεπίσκοπος Κύπρου (Αρ.2), (1993) 1 Α.Α.Δ. 248·

Κυπριακή Δημοκρατία Μέσω Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας και Άλλου ν. Ηλία Υφαρίδη και Άλλου (Αρ.1), (1993) 3 Α.Α.Δ. 280·

25

Ex p. Keighley [1874] L.R. 9 Ch. App. 667.

Εφέσεις.

Εφέσεις κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Σούπαισης, Ε.Δ.) που δόθηκαν στις 15 Ιανουαρίου

και 2 Ιουλίου 1991 (Αρ. Αιτήσεως 123/90) με τις οποίες διατάχθηκε η παραλαβή της περιουσίας του εφεσείοντα στην Π.Ε.8344 και απορριφθηκε αίτηση του εφεσείοντα στην Π.Ε. 8497 για ακύρωση του διατάγματος παραλαβής.

5 Α. Ευτυχίου, για τους εφεσείοντες.

Στ. Παπαϊωάννου (κα.), Επίσημος Παραλήπτης, για τους εφεσίβλητους στην Π.Ε.8344 και τους εφεσίβλητους 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10 & 11 στην Π.Ε. 8497.

Σπ. Χριστοδούλου (Δ/νίς), για τον εφεσίβλητο 6 στην Π.Ε.8497.

10

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικίης.

15 ΠΙΚΗΣ, Δ.: Η πρώτη από τις δυο εφέσεις (Πολιτική Έφεση 8344) που ακούστηκαν συγχρόνως λόγω της συνάφειας των επίδικων θεμάτων που αποτελούν το αντικείμενό τους, στρέφεται κατά του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με το οποίο διατάχθηκε η παραλαβή της περιουσίας του εφεσείοντα. Η δεύτερη έφεση (Πολιτική Έφεση 8497) στρέφεται εναντίον μεταγενέστερης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με
20 την οποία απορριφθηκε αίτηση του εφεσείοντα για την ακύρωση του διατάγματος παραλαβής. Η έκδοση διατάγματος παραλαβής υποδηλώνει την κήρυξη του προσώπου του οποίου παραλαμβάνεται η περιουσία σε πτώχευση.

25 Ο μόνος λόγος ο οποίος προβλήθηκε κατά την ακρόαση της έφεσης για την ακύρωση της απόφασης για την έκδοση διατάγματος παραλαβής, είναι ότι αυτή λήφθηκε κατά παράβαση του θεμελιώδους δικαιώματος του εφεσείοντα να εκθέσει τη θέση του και να ακουστεί στη διαδικασία που ακολούθησε για την έκδοση διατάγματος παραλαβής. Κατά συνέπεια, εισηγήθηκε ότι η απόφαση πρέπει να κηρυχθεί άκυρη λόγω εκτροχιασμού από τα εχέγγυα που διαγράφει το Άρθρο 30 του Συντάγματος και το Άρθρο 6(1) της Ευρωπαϊκής Συνθήκης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων [βλ. Κυρωτικό Νόμο 39/62] για την έγκυρη διεξαγωγή της δίκης. Σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου θεμελιώνει ότι εκτροπή από τα
30 εχέγγυα της δίκαιης δίκης που κατοχυρώνει το Άρθρο 30, αναιρεί τη δίκη και καθιστά το αποτέλεσμα άκυρο [βλ. μεταξύ άλλων, *Γρηγορίου ν. Τραπέζης Κύπρου Ατδ.* (1992) 1 Α.Α.Δ. 1222, *Psaras and Another ν. Republic* (1987) 2 C.L.R. 132, *Έλληνας ν. Δημοκρα-*

τίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 149, και *Ευσταθίου ν. Αστυνομίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 294]. Τις ίδιες συνέπειες επιφέρει και η αποστέρηση διαδίκου των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει το Άρθρο 30.3 εφόσον η άσκησή τους επιδιώκεται μέσα στα καθιερωμένα πλαίσια της δικαστικής λειτουργίας [βλ. μεταξύ άλλων, *Rousos v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1437 - βλ. επίσης *Rousos and Another v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 119), *Αίτηση Μαγκάκη* (1990) 1 Α.Α.Δ. 1068, και *Αίτηση Χριστοδούλου* (1991) 1 Α.Α.Δ. 35. 5

Κατά τον εφεσείοντα, η εκτροπή από τις πρόνοιες του Άρθρου 30 του Συντάγματος και του Άρθρου 6 της Συνθήκης, σημειώθηκε λόγω αποκλεισμού της ένστασής του κατά την εκδίκαση της αίτησης των πιστωτών για την έκδοση διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του. Η ένστασή του υποβλήθηκε εκπρόθεσμα και για το λόγο αυτό αποκλείστηκε από το πλαίσιο της διαδικασίας. Παρά τον αποκλεισμό της, δόθηκε η ευκαιρία στο δικηγόρο του εφεσείοντα να αναπτύξει, κατά τη δίκη, τους λόγους στους οποίους εδραζόταν (η ένσταση) και αυτοί λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο αλλά κρίθηκαν ανεδαφικοί. 15

Η ένσταση στηριζόταν σε δυο καθαρά νομικούς λόγους:

(Α) Παράλειψη αναφοράς στην αίτηση σ' όλα τα άρθρα του νόμου και των θεσμών στα οποία αυτή στηριζόταν και, 20

(Β) ακυρότητα της ειδοποίησης πτώχευσης λόγω της υπογραφής της από το δικηγόρο και όχι από τους ίδιους τους πιστωτές.

Ούτε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ούτε ενώπιόν μας 25 δεν προβλήθηκε οποιοσδήποτε ισχυρισμός ότι τα γεγονότα τα οποία στοιχειοθετούσαν την αίτηση των πιστωτών δε δικαιολογούσαν την έκδοση διατάγματος παραλαβής. Αντίθετα, αναγνωρίστηκε από το δικηγόρο του εφεσείοντα ότι η υπογραφή της ειδοποίησης πτώχευσης από το δικηγόρο των πιστωτών δεν αποστερούσε την ειδοποίηση 30 της εγκυρότητάς της [βλ. Κ.40 των περί Πτώχευσεως Κανονισμών]· ούτε υποστηρίχθηκε ότι η παράλειψη αναφοράς στην αίτηση σ' όλα τα σχετικά άρθρα της νομοθεσίας και των Κανονισμών που παρείχαν έρεισμα στην αίτηση για την έκδοση διατάγματος παραλαβής καθιστούσε την αίτηση άκυρη. Άλλωστε, αίτηση για την έκδοση 35 διατάγματος παραλαβής δε συνιστά ενδιάμεση αλλά πρωτογενή διαδικασία προσδιοριστική των επίδικων θεμάτων που τίθενται προς εξέταση [βλ. *Μαχλουζαρίδης ν. Ιωαννίδη κ.ά.* (1990) 1 Α.Α.Δ. 965].

Συνοψίζοντας, οι λόγοι στους οποίους στηριζόταν η ένσταση του εφεσείοντα ήταν, όπως είναι παραδεκτό και από το δικηγόρο του εφεσείοντα, ανεδαφικοί. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός ότι ο εφεσείων αποστερήθηκε των δικαιωμάτων του διαδίκου που κατοχυρώνει το Άρθρο 30 του Συντάγματος και το Άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης, στερείται ερείσματος. Δόθηκε στον εφεσείοντα η ευκαιρία να υποβάλει την ένσταση μέσα σε εύλογο χρόνο και παρέλειψε να το πράξει. Παρά τη μη αποδοχή της ένστασης λόγω του εκπρόθεσμου της καταχώρησής της, ακούστηκε ο δικηγόρος του εφεσείοντα ο οποίος έθεσε ενώπιον του δικαστηρίου τους λόγους στους οποίους στηριζόταν η ένσταση και εισηγήθηκε ότι αυτοί καθιστούσαν την αίτηση απορριπτέα.

Όπως το πρωτόδικο Δικαστήριο, έτσι και εμείς διαπιστώνουμε ότι κανένας από τους προβληθέντες από τον εφεσείοντα λόγους δε συνιστούσε κώλυμα για την έκδοση διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του. Τα γεγονότα που τέθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου δικαιολογούσαν την έκδοση του διατάγματος. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι ότι η έφεση πρέπει να απορριφθεί.

Μετά την άσκηση έφεσης εναντίον της απόφασης με την οποία διατάχθηκε η έκδοση διατάγματος παραλαβής, ο εφεσείων προέβη στη λήψη και δεύτερου διαβήματος για τον παραμερισμό του διατάγματος. Υπέβαλε αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο με αίτημα την ακύρωση του διατάγματος για λόγους και γεγονότα διαφορετικά από εκείνα που είχαν προβληθεί εναντίον της έκδοσης διατάγματος παραλαβής.

Επιδιώχθηκε η ακύρωση του διατάγματος για παρατυπίες στην εκτέλεση του γραμματίου που αρχικά στοιχειοθετούσε τις υποχρεώσεις του εφεσείοντα προς τους πιστωτές και αλλοίωση του περιεχομένου του (αντί του ποσού των £2.000,- προβλέπει οφειλή £3.600,-). Ο ισχυρισμός αυτός προβλήθηκε παρά το γεγονός, ότι δεν είναι το γραμμάτιο αλλά η δικαστική απόφαση που εκδόθηκε λόγω παράλειψης εκπλήρωσης των υποχρεώσεων που ανέλαβε με το γραμμάτιο, που αποτέλεσε τη βάση για την έκδοση διατάγματος παραλαβής. Κανένα μέτρο δε λήφθηκε για τον παραμερισμό της δικαστικής απόφασης το κύρος της οποίας παραμένει ασάλευτο.

Για την ακύρωση του διατάγματος παραλαβής ο αιτητής επικαλέστηκε κατά κύριο λόγο τις πρόνοιες του Άρθρου 92 του περί Πτωχεύσεως Νόμου, ΚΕΦ. 5, που παρέχουν δικαιοδοσία σε αρμόδιο δικαστήριο να αναθεωρήσει, ακυρώσει ή να τροποποιήσει διαταγή η οποία εκδίδεται στην άσκηση της δικαιοδοσίας πτωχεύσεως. Η εξουσία η οποία παρέχεται με τις πρόνοιες του Άρθρου

92(1) του ΚΕΦ. 5, είναι πρωτογενής και ανεξάρτητη από το δικαίωμα άσκησης έφεσης. Το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε ότι η υποβολή έφεσης εναντίον του διατάγματος παραλαβής και παράλληλα αίτησης για την αναθεώρησή του, συνιστούσε μορφή κατάχρησης της διαδικασίας δεδομένου, όπως αναφέρει το πρωτόδικο Δικαστήριο, ότι θα ετίθετο το επαρχιακό δικαστήριο υπεράνω του εφετείου ως προς την τύχη του διατάγματος πτωχεύσεως. 5

Όπως πρόσφατα είχαμε την ευκαιρία να επαναλάβουμε [βλ. *Αίτηση του Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομου* (1993) 1 Α.Α.Δ. 248], η επίκληση των δικαιοδοσιών του δικαστηρίου ελέγχεται προς αποτροπή κατάχρησής τους. Η επιδίωξη όμοιων σκοπών με την υιοθέτηση παράλληλων ένδικων μέσων ελέγχεται και μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο διαταγής προς το σκοπό αποτροπής κατάχρησης των δικαιοδοσιών του δικαστηρίου. Εφόσον επιδιώκονται παράλληλα μέσα για την επίτευξη του ίδιου στόχου, μπορεί να ζητηθεί από το διάδικο να επιλέξει σε ποιαν από τις δυο ή περισσότερες επάλληλες διαδικασίες θα προχωρήσει [*Κυπριακή Δημοκρατία μέσω Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας και άλλου ν. Ηλία Υφαρίδη και άλλου (Αρ.1)*, (1993) 3 Α.Α.Δ. 280]. 10 15

Το αντικείμενο έφεσης κατά διατάγματος παραλαβής και το αντικείμενο αίτησης για τροποποίηση ή ακύρωση εκδοθέντος διατάγματος βάσει του Άρθρου 92 του ΚΕΦ. 5, είναι διαφορετικά. Η έφεση αποβλέπει στον έλεγχο της ορθότητας της απόφασης για την έκδοση διατάγματος παραλαβής, ενώ αίτηση βάσει του Άρθρου 92 του ΚΕΦ. 5 σκοπεί στην αναθεώρηση του διατάγματος προς το σκοπό ακύρωσης ή τροποποίησής του ενόψει γεγονότων και περιστάσεων που εκτίθενται στην αίτηση και δικαιολογούν το μέτρο αυτό. Με το Άρθρο 92 δε σκοπείται η παροχή εξουσίας σε επαρχιακό δικαστήριο να αναθεωρήσει την ορθότητα εκδοθείσας απόφασης ομοβάθμιου δικαστηρίου, αλλά εξουσία να ακυρώσει ή τροποποιήσει την απόφαση υπό το φως νέων γεγονότων ή δεδομένων που δικαιολογούν τέτοια απόφαση. Όπως εξηγείται στο Σύγγραμμα του *Williams and Muir Hunter on Bankruptcy*, με αναφορά στην αγγλική νομοθεσία, ερμηνευτική των νομοθετικών διατάξεων που αντιστοιχούν στο Άρθρο 92, η ύπαρξη έφεσης δε συνιστά εμπόδιο στην ακρόαση αίτησης για αναθεώρηση εκδοθέντος διατάγματος [βλ. *Williams and Muir Hunter on Bankruptcy - Ex p. Keighley* (1874) L.R. 9 Ch.App. 667]. Στην προκείμενη περίπτωση η αίτηση για αναθεώρηση ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία δεδομένου ότι ο μόνος λόγος για τον οποίο επιδιωκόταν η ακύρωση του διατάγματος παραλαβής ήταν η αμφισβήτηση της οφειλής ανεξάρτητα από τη δικαστική απόφαση που τη στοιχειοθετούσε. Το εξ αποφάσεως χρέος παρέμεινε ισχυρό. Μόνο με τον παραμερισμό 20 25 30 35 40

της δικαστικής απόφασης που στοιχειοθετούσε την οφειλή θα μπορούσε να τεθεί θέμα αναθεώρησης του διατάγματος παραλαβής με αναφορά στο χρέος. Κανένα διάβημα δε λήφθηκε προς παραμερισμό ή ακύρωση της δικαστικής απόφασης που στοιχειοθετούσε το χρέος, η μη αποπληρωμή του οποίου οδήγησε στην έκδοση διατάγματος παραλαβής. Η αίτηση του εφεσείοντα για αναθεώρηση του διατάγματος παραλαβής ήταν εξ αντικειμένου καταδικασμένη σε αποτυχία, όπως και η έφεση η οποία ασκήθηκε κατά της απόρριψής της.

10

Οι εφέσεις απορρίπτονται. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.